

Arrest

nr. 186 362 van 2 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op geheel andere motieven dan deze die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet. Hij geeft aan dat hij de feiten heeft verdraaid en over een aantal zaken heeft gelogen uit vrees voor de veiligheid van zijn familie in Somalië.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de brief van zijn advocaat neer die hij tijdens zijn beroepsprocedure voor deze Raad in het kader van zijn vorige asielaanvraag heeft neergelegd.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvierend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekers nieuwe asielmotiveer niet overtuigt en aldus geen element betreft die de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van 48/4. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker niet verder komt dan het volharden in de nieuwe versie van zijn asielrelaas, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

5.2. Waar verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet gestelde termijn van acht dagen, wijst de Raad er op dat deze termijn een termijn van orde betreft en de vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn worden overschreden. De vraag van verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen wordt dan ook niet ingewilligd.

5.3. Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, X, 7 februari 2005; RvS, X, 14 januari 2005; RvS, X, 22 juni 2004). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de asielinstanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. De vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing blijken allemaal uit de stukken van het administratief dossier. In de mate verzoeker zijn bedrieglijke verklaringen zoals afgelegd in het kader van zijn vorige asielaanvraag wijt aan zijn slechte ervaringen met de autoriteiten in zijn land van herkomst en uit vrees voor de veiligheid van zijn familie, wijst de Raad er op dat de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en "vrees" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Zoals ook in de bestreden beslissing wordt opgeworpen houdt het bovendien geen steek dat hij, uit vrees voor de veiligheid van zijn familie, gelogen heeft over zijn leeftijd, studieniveau en geboorteplaats.

Op verzoeker rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het gegeven dat verzoeker verzaakt heeft aan deze medewerkingsplicht en getracht heeft de asielinstanties te misleiden, tast op ernstige wijze zijn algehele geloofwaardigheid aan.

Verzoeker heeft evenmin enig begin van bewijs bijgebracht voor het nieuw vluchtmotief dat hij inroept. Zo verzoeker in voorliggend verzoekschrift voorhoudt dat hij artikels op een usb-stick wilde voorleggen maar dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze weigerde in ontvangst te nemen, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers uitdrukkelijk dat hij geen nieuwe documenten kan voorleggen (adm.doss., stuk 10, "Verklaring meervoudige aanvraag" d.d. 3 januari 2017, vraag 17). Hoe dan ook, verzoeker is in de mogelijkheid om in het kader van huidige beroepsprocedure de bedoelde documenten voor te leggen, wat hij ook doet. Zo stelt hij enkele van de betrokken artikels voor te leggen. Dient te worden opgemerkt dat deze persartikels niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en evenmin vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden de door verzoeker bijgebrachte persartikels niet in overweging genomen daar geen kennis worden genomen van de inhoud ervan. Verzoekers uitleg hiervoor, met name dat het onmogelijk was om voor het indienen van het beroep een vertaling Somalisch-Nederlands te verkrijgen, neemt de Raad niet aan. Vermits verzoeker, luidens zijn eigen verklaringen, van zinnens was deze reeds voor te leggen tijdens zijn interview op 3 januari 2017 bij de Dienst Vreemdelingenzaken, had verzoeker aldus wel degelijk de nodige tijd om de desbetreffende artikelen te laten vertalen. Het tegendeel beweren, bevestigt alleen maar de hoger gedane de vaststelling dat de bewering als zou de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd hebben verzoekers documenten in ontvangst te nemen, een gratuite bewering betreft die helemaal geen steun vindt in het administratief dossier daar verzoeker zelf verklaarde dat hij geen nieuwe documenten kan voorleggen. Ook de bewering dat bij nazicht van het formulier "verklaring meervoudige aanvraag" (vraag 19) blijkt dat niet alles vertaald is, is niet meer dan een gratuite bewering. De Raad wijst er op dat, indien verzoeker problemen ondervond, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Gezien zijn verklaring hem in het Somalisch werd voorgelezen had hij de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit nagelaten en maakt voor het eerst een opmerking over de vertaling in het verzoekschrift. Dat verzoeker een dergelijk probleem aanhaalt na confrontatie met een negatieve beslissing is niet ernstig te noemen. Deze opmerking is dan ook laattijdig.

5.4. De loutere verwijzing naar informatie waaruit blijkt dat de doodstraf nog steeds wordt uitgevoerd in Somalië, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming

bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongelooftwaardig asielrelaas, in gebreke.

5.5. Voorts verwijst de Raad integraal naar de motivering in de bestreden beslissing en de informatie vevat in het administratief dossier waaruit genoegzaam blijkt dat er actueel voor burgers in Somaliland geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 maart 2017, voert verzoekende partij aan dat haar ouders nog altijd belaagd worden door de autoriteiten. Zij vervolgt dat de situatie van de minderheidsgroepen en de politieke stellingen die zij innemen ook in België spelen tussen de verschillende groepen die uit Somalië komen en dat dit ook een verklaring is voor haar leugens die zij verteld heeft uit pure angst. Verzoekende partij stelt dat zij bij DVZ een USB stick wilde indienen maar dat dit niet werd aanvaard door de Dienst Vreemdelingenzaken en zij deze informatie niet kon indienen. Zij legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer met artikels waaruit de incidenten blijken tussen de autoriteiten in Somaliland en de burgers van de Gadabuursi clan.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat zij bij DVZ een USB stick wilde indienen maar dat dit niet werd aanvaard door de Dienst Vreemdelingenzaken en zij deze informatie niet kon indienen, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“Verzoeker heeft evenmin enig begin van bewijs bijgebracht voor het nieuw vluchtmotief dat hij inroept. Zo verzoeker in voorliggend verzoekschrift voorhoudt dat hij artikels op een usb-stick wilde voorleggen maar dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze weigerde in ontvangst te nemen, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers uitdrukkelijk dat hij geen nieuwe*

documenten kan voorleggen (adm.doss., stuk 10, "Verklaring meervoudige aanvraag" d.d. 3 januari 2017, vraag 17). Hoe dan ook, verzoeker is in de mogelijkheid om in het kader van huidige beroepsprocedure de bedoelde documenten voor te leggen, wat hij ook doet. Zo stelt hij enkele van de betrokken artikels voor te leggen. Dient te worden opgemerkt dat deze persartikels niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en evenmin vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden de door verzoeker bijgebrachte persartikels niet in overweging genomen daar geen kennis worden genomen van de inhoud ervan. Verzoekers uitleg hiervoor, met name dat het onmogelijk was om voor het indienen van het beroep een vertaling Somalisch-Nederlands te verkrijgen, neemt de Raad niet aan. Vermits verzoeker, luidens zijn eigen verklaringen, van zinnens was deze reeds voor te leggen tijdens zijn interview op 3 januari 2017 bij de Dienst Vreemdelingenzaken, had verzoeker aldus wel degelijk de nodige tijd om de desbetreffende artikelen te laten vertalen. Het tegendeel beweren, bevestigt alleen maar de hoger gedane de vaststelling dat de bewering als zou de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd hebben verzoekers documenten in ontvangst te nemen, een gratuite bewering betreft die helemaal geen steun vindt in het administratief dossier daar verzoeker zelf verklaarde dat hij geen nieuwe documenten kan voorleggen."

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat de situatie van de minderheidsgroepen en de politieke stellingen die zij innemen ook in België spelen tussen de verschillende groepen die uit Somalië komen en dat dit ook een verklaring is voor haar leugens die zij verteld heeft uit pure angst, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar wordt gesteld dat "Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, X, 7 februari 2005; RvS, X, 14 januari 2005; RvS, X, 22 juni 2004). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de asielinstanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. De vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing blijken allemaal uit de stukken van het administratief dossier. In de mate verzoeker zijn bedrieglijke verklaringen zoals afgelegd in het kader van zijn vorige asielaanvraag wijt aan zijn slechte ervaringen met de autoriteiten in zijn land van herkomst en uit vrees voor de veiligheid van zijn familie, wijst de Raad er op dat de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en "vrees" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Zoals ook in de bestreden beslissing wordt opgeworpen houdt het bovendien geen steek dat hij, uit vrees voor de veiligheid van zijn familie, gelogen heeft over zijn leeftijd, studieniveau en geboorteplaats.

Op verzoeker rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het gegeven dat verzoeker verzaakt heeft aan deze medewerkingsplicht en getracht heeft de asielinstanties te misleiden, tast op ernstige wijze zijn algehele geloofwaardigheid aan." Verzoekende partij haar vaag, algemeen en niet of nauwelijks toegelicht betoog ter zitting dat de situatie van de minderheidsgroepen en de politieke stellingen die zij innemen ook in België spelen tussen de verschillende groepen die uit Somalië komen, biedt geenszins een verklaring of rechtvaardiging voor haar vastgestelde gebrekkige medewerking en leugenachtige en bedrieglijke verklaringen.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij een aanvullende nota neer met artikels waaruit incidenten blijken tussen de autoriteiten in Somaliland en de burgers van de Gadabuursi clan. Deze artikels betreffen geenszins verzoekende partij of haar familie. De Raad merkt op dat een verwijzing naar artikels niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, door louter te verwijzen naar deze artikels, in gebreke.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar asielrelaas, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 22 maart 2017 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontcrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS